

LA CAPSA DE BOMBONS XOCOLATA

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

Sincerament estic desesperada. Dos dies després de l'enterrament de l'avià i la casa és un desastre total. No hi ha res en ordre.

En aquests moments és quan aprecio la dedicació i el treball de la meva mare. Aquella santa dona que ens ha deixat sense ni un sospir, ni una paraula més alta que l'altra. Aquella bona dona que ha estat sempre cuidant-nos, tant als fills com als néts.

Som el meu home i jo, i els quatre fills, dues noies i dos nois. La iaia tenia cura de tot. Amb tanta família no podia ser menys. El meu home, treballa lluny de casa, a la capital propera. Jo, en el poble em cuido del centre mèdic. Procuo que tot estigui en ordre, perquè cap metge en cap moment trobi a faltar qualsevol cosa necessària.

A més faig un curset de teràpia assistencial que m'ocupa força temps. Alguna vegada si surto d'hora faig una xerradeta amb les amigues i prenc alguna beguda al bar. Després, vaig a esperar el meu home que arriba en tren. Passejant tranquil·lament tornem a casa.

La casa sempre ha estat ordenada, cada cosa en el seu lloc. Fins i tot, els nens. La noia gran, estudiant a la seva habitació, quan no amb el xicot. Que aviat comencen ara els joves!

El noi gran, el segon, també estudia o ho fa veure. No sé per què sempre fa olor de tabac i de gasolina. Ai! Les motos!

La tercera és una noia. Encara es deixava dominar i col·laborava en alguna necessitat. Però, renoi, des de la mort de l'avià sembla que ha fet un canvi total i això que només fa dos dies.

La sento murmurar: Per aquesta merda tant treball, vés la iaia, sempre calladeta, sempre prudent, sempre treballadora i silenciosa. Ni un sospir, ni una queixa, mai. De cop i volta, un ai i un sanglot i, s'ha acabat tot. Una caixa negra, un parell de corones de flors, unes llagrimetes i els quatre familiars de sempre a donar la condolença i a fer la convidada a costa dels que queden vius. Sincerament escoltar la meva filla tercera em fa terror. El dia del sepeli deia: per a això, em faig monja o millor puta.

El quart és el Peter, el sol de casa. El seu nom és Pere, però nosaltres li diem sempre així Peter, tal vegada un record a Peter Pan. El petit, sempre enganxat a les faldilles de l'avià. Només té quatre anys. Va ser concebut, allò que passa sovint en les parelles. I després ... No ens sap gens de greu, és tan bonic, tan entenimentat, tant dolç.

Ostres! No sé què em passa, tan parlar dels fills i la vida. Deu ser un principi de menopausa, però encara no és hora, falta temps. Estic tan atribolada. De veritat el que passa és que la capsa de bombons, que estava plena i era intocable, ara és mig buida. Ara venien el cosins del poble a donar el condol i jo els volia invitar amb els bombons. És que aquests dies que la iaia no ha anat a comprar la casa és un desgavell.

He quedat malament amb els parents, però vull indagar qui ha estat el golafre. A veure començo per la Núria: ? Nena, Núria, has agafat bombons?- pregunto inquisidora, mentreoloro la seva boca, però no fa gens d'olor de xocolata.

? Que dius, mare. El bombons engreixen i al Roger no li agraden les noies grasses. Quina pregunta de fer-me.- i marxa en escoltar un clàxon.

? Roger, fill, per casualitat no has pres algun bombó.- amb aquest has d'anar en compte al preguntar, no sigui que t'envii a rentar plats, amb alguna paraula gruixuda.

? Jo, mare, no. Perquè, si fos alguna cosa estimulants, però xocolata, cosa de criatures i dones.- contesta menyspreatiu.- Els homes com jo volem coses més fortes. Més de mascles.

A la Laura tancada a la seva habitació la crido a través de la porta. No em sent a causa del volum de la música. Pico amb la mà. S'entreobre la porta, mostra la cara i em fa cara d'interrogació.

? Laura, has agafat algun bombó de la capsa.

? Jo, què et creus!- I ha tancat amb un cop que fa tremolar l'envà.

Dubto de tothom, fins i tot, de mi mateixa. M'assec a la cuina, miro la caixa quasi buida. I si anés a preguntar-li al Gerard, el meu home, però sé de sobres que no li agraden. Torno a mirar l'interior de la caixa, quatre, només quatre miserables bombons. I si me'ls mengés, s'hauria acabat tot.

En aquestes noto la presència del Peter, s'asseu davant meu i, preocupat mira la meua pansida i trista cara.

? Què et passa mama?

? Mira- i li ensenyo la caixa buida.

? T'agraden també, mama?

? Sí, però n'hi falten molts

? A la iaia també li agraden. Com que em vau dir que anava a fer un viatge molt llarg li'n vaig posar uns quants a dins la caixa perquè s'ho passés bé. Vaig fer bé, no mama. Quant te'n vagis al viatge llarg ja te'n posaré, molts, molts. Per què tu ets la meua mama bonica.

Què podia fer, res més que desembolicar els quatre bombons i repartir-los entre el meu fill i jo.

Miquel Pujol Mur